

"Kerüld az ostoba vitatkozásokat"

2007. October 16.

Igehirdetés Hajmáskér, 2007.10.14.

Textus:

Igaz ez a beszéd, és szeretném, ha szilárdan tanúskodnál ezek mellett, hogy az Istenben hívők igyekezzenek a jó cselekedetekben elől járni: ezek jók és hasznosak az embereknek. De kerüld az ostoba vitatkozásokat, a nemzetségtáblázatokkal kapcsolatos kérdéseket, a viszálykodásokat és a törvényeskedő harcokat, mert ezek haszontalanok és hiábavalók. A szakadást okozó ember elől egy vagy két megintés után térj ki, tudván, hogy az ilyen ember kivetkőzött önmagából, bűnben él és magában hordja ítéletét.

Amikor majd elküldöm hozzád Artemászt vagy Tükhikoszt, igyekezz hozzám jönni Nikopoliszba, mert elhatároztam, hogy ott töltöm a telet. Zénászt, a törvénytudót, és Apollózt gondosan engedd útnak, hogy semmiben se legyen hiányuk. De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől ott, ahol sürgős segítségre van szükség, nehogy gyümölcstelenek legyenek. Köszöntenek téged valamennyien, akik velem vannak. Köszönts azokat, akik szeretnek minket a hitben. A kegyelem legyen mindnyájatokkal! (Tit 3,8-15)

Kedves Testvéreim!

A Tituszhoz írt levélről hosszadalmasan értekeztünk néhány héttel ezelőtt, végimentünk szinte minden egyes során, s úgy gondoltam, hogy itt az idő, hogy befejezzük, hogy teljes legyen a kép, hogy mindenki előtt egységében láthatóvá legyen az a levél, amit Pál apostol ennek a Titusz nevezetű embernek írt, aki – tudjuk jól – hogy Krétán a gyülekezetnek a megszervezésével volt elfoglalva. Beszél a fiatalokról, az idősekről, az engedelmességről, mindenféle dolgokról ez a levél. A végén azonban mégsem a számonkérés módját mondja el Pál, nem azt mondja, hogy milyen törvény és milyen mérce szerint ítéld meg a gyülekezeteket, hanem pont az ellenkezőjéről beszél. „Szilárdan tanúskodj amellet” - mondja - „hogy az Istenben hívők igyekezzenek jócselekedetekkel előljárni, és kerüljék a viszálykodást”.

Minősítő jelzőt is használ. Azt mondja „ostoba” vitatkozásokat, a nemzetségtáblázatokkal kapcsolatos kérdéseket, a viszálykodásokat, s a törvényeskedő harcokat. Tudjátok, szinte azt mondja, hogy ne menj bele egyetlen vitába se, kerüld ki őket, ne azzal törődj, hogy mit csinál a másik, hanem végezd a magad dolgát. Fontos igazság ez.

Fontos igazság egy olyan világban, ahol az emberek általában arról szeretnek beszélni, hogy mit csinál a másik, arról szeretnek beszélni, hogy mik a másik ember hibái, és olyan könnyen megtaláljuk a szálkát a másik szemében, a sajátunknak viszont a gerendájába két kézzel kapaszkodunk, hogy ki ne húzza belőle valaki. Elgondolkoztató. Elgondolkoztató azért, mert ez a tanítás akkor íratott le, és akkor adatott ennek a Titusz nevezetű embernek, mikor az egyház épp csak megalakult kétezer évvel ezelőtt. Egy fiatal, formálódó gyülekezet, egy fiatal, a keresztyénségét minden bizonnyal nagyon lelkesen, nagyon forró hittel megélt emberhez szóló szavak ezek, és mégis, ma is időszerűek.

Hiszen kétezer év elmúltával az egyház megint maroknyi gyülekezetekbe szorult vissza, maroknyi közösségek próbálnak életben maradni, és próbálják felvenni a körülöttük lévő világgal. Igen ám, de úgy néz ki, mint hogyha elfelejtettük volna azt, hogy mivel harcol a keresztyén ember, hogy mik a mi eszközeink.

Tudom, hiszen számomra is óriási kísértés az, hogy amikor valaki az egyházi kérdésekről, egy nemhívó ember, megfogalmaz egy roppant balga, roppant bolond választ, hogy vitába szálljak vele: nem úgy van az, mért mondod ezt az egyházzal, mért mondod ezt a vallásról, mért beszélsz így Krisztusról? S az embernek szinte ugranak elő a textusok a fejből, a bibliai igék, hogy most ezzel tudnék visszavágni, azzal tudnám jól megszégyeníteni a másikat, mert én okosabb vagyok, mert nagyobb tudással rendelkezem, mint ő, jobban átlátom a dolgokat.

Igen, de néhány ilyen beszélgetés után rájövök arra, és rájöttem, talán Ti magatok is, hogy a hit dolgairól, az Isten dolgairól nem lehet vitatkozni. Mert általában az történik, hogy a két ember elmondja a maga érveit, aztán elindulnak az egyik jobbra, a másik balra, és mindegyik arról lesz meggyőződve, hogy a másik mekkora butaságot mondott, s a saját igazunkban erősítjük meg az ilyen vitákban általában csak önmagunkat. És ennek nincs gyülekezet építő ereje. Ebben nincs semmi, ami még kedvesebbé tenné az emberek szemében a Krisztus egyházát, ennek nincs olyan eredménye, hogy többen lennének általa. Hiszen mindenki a maga igazságát szereti, hiszen mindannyian ragaszkodunk a saját elképzeléseinkhez, és hogyha valaki meg is teszi velünk azt, hogy bebizonyítja, hogy ő okosabb, mint mi, hogy ő erősebb, mint mi, hogy ő műveltebb, mint mi, mit vált ki vele? Ellenérzést, ellenkezést. Sőt, talán haragudni fogunk rá, talán gyűlölni fogjuk, talán nem keresztyéni érzések támadnak a mi szívünkben.

Tudjátok, eszembe jut az, hogy láttam felméréseket emberekről, amikor egyes embereknek a népszerűségét vizsgálták a nagyvilágban. És pszichológusok, komoly emberek megállapították azt, hogy ha valaki túl fiatalon túl okosnak tűnik, túl műveltnek, túl határozottnak, akkor az nem megnyerő az emberek számára, hanem inkább taszító. Hiszen mért akarja pont az megmondani nekem, hogy hogy csináljam.

Folytathatnánk sokáig példák mondásával, elmélkedhetnénk és körbejárhatnánk a témát, mégsem teszem egy dolog miatt. Mert Pál nem azt mondja Titusznak, hogy gondold végig mindezeket. Hogy milyen rossz neked, ha belemész a vitákba, hogyha elkezdesz parttalan vitatkozásokat és viszályokat. Nem. Azt mondja, cselekedj jól. Az majd építeni fogja a gyülekezetet. Az segíteni fogja az embereket abban, hogy megértsék az Isten akaratát, az majd közel hozzá őket hozzád. Sőt, ha lehet, még a törvényeskedő embereket is el kell kerülni, ha lehet, nem kell a közelükbe menni, hiszen kivették magukból, hiszen bűnben élnek, hiszen magukban hordják az ítéletet, s ez az ítélet nem más, mint a végső magány.

Mert hiába van igaza valakinek, hogyha egyedül marad vele. Hiába lehet valakinek fene nagy esze, hogyha nincs egy társ, akinek legalább ugyanannyi lenne, vagy aki legalább partnere lenne abban, akkor nagyon magányos lesz, és már itt ezen a földön is megtanulhatja, mi is az a pokol.

Pál ehelyett, hogy erről beszélne, ennek a Krétán élő fiatalembernek azt mondja, küldök hozzád egy embert. Vagy Artemászt vagy Tükhikoszt, be fog mutatkozni neked, és amikor ők odaérnek, és átveszik tőled a munkát, akkor gyere hozzám. Beszélni akarok veled. De még mielőtt megtennéd, azt a két másik embert, akinek szintén feladata van az egyházépítésben, Zénászt, és Apollózt úgy engedd útnak, hogy semmiben ne legyen fogyatkozásuk. Magyarul, adj meg mindent nekik, hogy jól végezhessék a munkájukat. Legyen ételük, italuk, vegye őket körül az a szeretet, amelyet nekik kell közvetíteni az emberek felé.

És, kedves Testvéreim, ez egy nagyon fontos dolog. Ugyanis nagyon nehéz úgy szeretni embertársainkat, hogy nem érezzük azt, hogy minket is szeret valaki. Nagyon nehéz úgy jól cselekedni folyamatosan, hogyha nem érezzük azt, hogy valaki velünk is jól cselekszik. A keresztyén ember könnyen van ezzel. Mert amikor lelegeletesebb, amikor leginkább úgy érzi, hogy szeretetre van szüksége, ha csak végiggondolja magában, hogy mi mindent tett érte az Isten, ha csak kinyitja a Szentírást, azonnal érezheti, hogy kicsoda isteni szeretet veszi őt körül.

De még nekünk is szükségünk van arra, hogy gyülekezetben legyünk. Közösségben. Ahol érezhetjük embertársaink szeretetét, láthatjuk a másik embert, akinek fontos – nemcsak a létünk – a mosolyunk, az örvendezésünk, az, hogy láthat minket, és az, hogy osztozhat örömeinkben, bánatunkban egyaránt.

Gondoljatok csak bele, amikor Pál tanít, akkor nem egyszerűen azt mondja, hogy adj nekik enni és inni, vagy adj nekik ruhát. Hanem gondoskodik arról, hogy semmiben ne szenvedjenek hiányt. Mindenből legyen nekik elégséges.

Kedves Testvéreim, olyan világban élünk, ahol nem ezt mondják az emberek, hogy szeretnék azt, hogy semmiben ne szenvedjenek hiányt, hanem általában a vágyainkat úgy fogalmazzuk meg, hogy szeretnék egy autót, szeretnék egy nagy házat, szeretnék hatalmat, vagy szeretnék gazdagságot. Hát mennyi minden más összetevőből is áll ez az élet! És ahhoz, hogy az ember *semmiből* szenvedjen hiányt, mindenből meg kell lennie az elégségesnek: egy piciny hatalomnak, egy piciny egészségnek, egy piciny pénzecskének, egy kicsiny társaságnak, mindenből annyinak, amennyit az Úristen elégnék talál, és amennyi minket is megelégit. És a testvéreknek arra kell odafigyelni, hogy akik munkát végeznek, akik az Isten ügyét munkálják közöttük, azoknak mindenük meglegyen. Azoknak minden eszköz és minden lelki táplálék a rendelkezésükre álljon.

Miért? Egyrészt, hogy jól végezzék a munkájukat, másrészt azonban nem csak erről a két emberről van itt szó, mondja Pál. Hanem az, hogy tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedettel járjanak elől ott, ahol sürgős segítségre van szükség.

Tudjátok, nagyon sokat gondolkodtam azon, hogy vajon tudunk-e jó cselekedetekkel előljárni. Vajon tudnék-e én jobb cselekedeteket tenni, mint amilyeneket most teszek? - Minden bizonnyal. De vajon tudjuk-e azt, hogy valamikor nagyon pontosan meg volt határozva az, hogy az élenjáróknak, az előljáróknak, azoknak szigorúbbak voltak az erkölcsi normái, szigorúbb volt a megítélésük, és szigorúbb volt a felülvizsgálata is annak, hogy mit tettek, sőt, a büntetésük is, ha elkövettek valamit.

Belegondoltok-e abba, hogy vajon mit szeretnének emberek, amikor maguknak hatalmat akarnak? Amikor ki akarnak emelkedni a tömegből? Amikor azt szeretnék, hogy ők legyenek valamilyen szinten embertársaik élete fölött a rendelkező erők? Mert ezek az emberek elsősorban felelősséget kívánnak maguknak, ezek az emberek munkát kívánnak maguknak, ezek az emberek kötelességeket vesznek elsősorban magukra, még akkor is, hogyha manapság ugye erről nem szeretnek beszélni, s úgy teszünk, mintha ez pont fordítva lenne. Mintha csupán kiváltságos osztály lenne az, aki magasabb pozíciókat foglal el az élet dolgaiban. Nem. Aki elől van, annak kell elől segíteni. Aki jobban látszik, annak jobbnak is kell lennie. Miért? *Nehogy gyümölcstelenek legyenek.*

Tudjátok, ez megint elgondolkoztató. Vajon gyümölcsöző-e az egyház, amiben élünk? Vajon gyümölcsöző-e a gyülekezet, amiben vagyunk? Vajon gyümölcsöző-e a lelkesi szolgálat, amit végzek? Vajon van-e gyümölcse azoknak

a presbitereknek a munkájának, akik irányítják ezt a gyülekezetet? Rövidtávon, középtávon és hosszútávon. Látszik-e ma, látszik-e 5-10 év távlatában, és hagyunk-e valamit magunk után az unokáinkra? Hármaskérdés. Egy biztos. Amíg vitatkozunk, addig nem dolgozunk. Egy biztos, amíg a másik ember dolgával vagyunk elfoglalva, hogy ő mit tesz, addig nem érünk rá gyümölcsöt teremni. Épp ezért nagyon fontos, hogy ezt a tituszi levelet újra meg újra nem csak az elsődleges üzenetével, hanem összességében is magunk elé vegyük, és végig gondoljuk azt, hogy amikor Isten és Isten szavát Pál apostol közvetítve egy üzenetet hagyott egy fiatal gyülekezetet építeni akaró embernek, akkor nem egyszerűen egy végrehajtási utasítást adott mindahhoz, amit a Krisztus reánk hagyott. Nem egyszerűen arról van szó, hogy megvan a dogmatikánk, megvan az etikánk, kialakult egy teológia, hanem azt mondja, mindez semmit nem ér szeretet és hitből fakadó jócselekedetek nélkül. Ugyanis ez a végső kulcsa mindennek, ez a legfontosabb: cselekedjétek jót. Az termi a gyümölcsöt. Járjatok úgy például elől, ahogyan szeretnétek, hogy embertársaitok viselkedjenek. Nem csak veletek, egymással is. Teremtsetek magatok körül egy jobb világot. S akkor lesznek emberek, akik részei akarnak lenni ennek. Formálatok közösséget, gyülekezeteket, amelynek rendje van, amelynek szabályai vannak, de amely szabályokat elsősorban a szeretet hoz, és a szeretet által alkalmazunk. És hirdessétek a Krisztust.

Csupán ennyiről szól a Tituszhhoz írott rövidke levél, mégis benne van teljes bölcsessége a gyülekezetért munkálkozó apostolnak. Adja meg az Isten, hogy legyünk bölcsék elővenni időről időre a jó tanítást, s tudjuk megcselekedni, tudván, hogy nem magunkért, nem önző célokért tesszük mindezt, hanem hálából az Istennek, s szeretve embertársainkat. Ámen.

Utóima:

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük a Te tanításodat. Azt, hogy miközben kapunk egy utasítást arra, hogy lépésről lépésre mit kell tenni, lehetőségünk van meglátni a Te bölcsességed hálózatát, azt a hatalmas rendszert, amely az egész világ törvényességeit és mindenét felülírja, mozgatja, s időről időre a szeretet alapján el is törli, ha kell. Mennyei Atyánk, add, hogy minket is ez a szeretet vezéreljen. Hogy mi is tudjunk jót tenni, úgy, ahogy a Te Fiad a mi Urunk Krisztus tette, ahogy apostolaid, s ahogy az első gyülekezetek, s a mi reformátor eleink is tették ezt valamikor. Mennyei Atyánk, erősíts minket a hitben, hogy van értelme jót cselekedni önmagáért a cselekedetért. Adj bizonyosságot arról, hogy érdemes néha hallgatni, nem vitatkozni, nem részévé válni a viszálynak, hanem elfogadni a Te rendelésedet, s végrehajtani parancsolataidat. Mindenség Istene, áldj meg minket, hogy a tudásunk életstílussá váljon. Hogy minden, amit teszünk, a Krisztust mutassa ennek a világnak, s mi életünk minden napján őszinte hittel és tiszta szívvel imádkozhassunk úgy, ahogy Ő tanított minket, eképpen:

Úri ima:

„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.”

Áldás:

„És az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Úr Jézus Krisztusban.” (Filippi 4, 7) Ámen.